

# Børne Blad

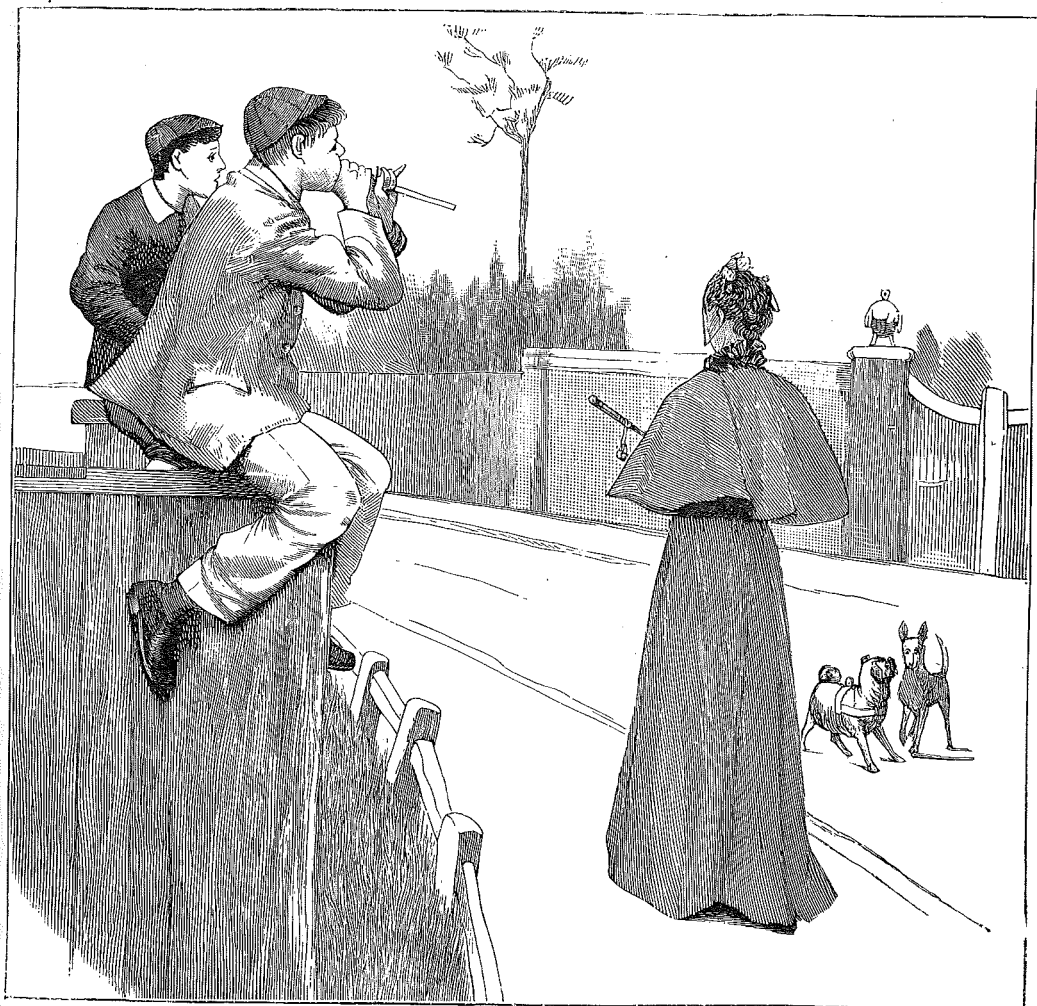


Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr 25

21de juni 1896.

22de aarg.



Ustiftelige gutter.

## Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. levers det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Rejse og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

### Undervisningsplan for søndagsstolen.

Tredje aargang.

#### 25. lekke.

Amen. I.

Hvorfor vi kan slutte vor bøn med „Amen“.

ABC-klassen: Luk. 11, 9: Jesus siger: Bede, saa skal eder gives.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Luthers forklaring over ordet „Amen.“

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor, Salme 27, 8: Mit hjerte foreholder dig dit ord: Søger mit aasyn! Herre, jeg søger dit aasyn. — 2 Kor. 1, 20: Alle Guds forjættelser er i Kristus ja og amen.

#### Wink.

Amen.

(Den kananæiske kvinde, Bbh. 80; Hovedsmanden i Kapernaum, Matt. 8 5-13).

— Luther siger: „Derfor Gud ikke havde befalet os at bede og lovet at hørte, formaade ingen skabning at udbede sig det ringeste med al sin bøn. Mærk derfor dette: ikke er den bøn om timeligt eller evigt gods rejskassen og god, som er ydmyg, andægtig, beædelt, lang, men den, som bygger og forlader sig fast paa Guds forjættelser. Den bliver hørt (hvor ringe og uværdig den end maa være i sig selv) for Guds sanddrubeds og forjættelses skyld. Guds ord og løfte, ikke din andagt, gjør din bøn god. Desuden er netop troen paa Guds løfte den rette andagt, uden hvilken al anden andagt er ibel bedrager.“

— En neger-slave i Virginien bemærkede sig ved sin forstand, sin erkendelse i den kristelige sandhed og sin klippesafte tro og tillid. Engang sagde en hvid mand til ham: „Jakob, du synes altid at være rolig og tryk med hensyn til dit sagskæb.“ Sig mig, hvorledes berer du dig ad for steds at beholde den samme salige sindsstemning?“ „Jo“, svarte Jakob, „jeg falder

lige ned paa forjættelserne og beber derpaa lige opad.“ — Saaledes at gribe og fastholde Guds forjættelser og i ydmyghed at bede „lige opad“, det giver den rette tillid og frimodighed.

— Amen er et bekræftelsesord og betegner, at vi er aldeles visse paa, at vor bøn er vor himmelske Fader velbehagelig og hørt af ham.

— I aaret 1828 havde Kong Fredrik Wilhelm den 3die af Preussen brukt sin fod. Som han da en nat laa der og ikke kunde sove for smerten, kom den tanke pludselig op hos ham: „Hvem har vel i hele mit liv stillet sig mest fiendtlig til mig og tilføjet mig den bitreste krænkelse? Han vilde jeg nu tilgive og gjøre en glæde.“ Da faldt det ham ind, at vel oberst Masjenbach havde vist sig mest hadefuldt mod ham; og han var jo paa grund af sine smædeskrifter mod kongen længe siden dømt til fængselsstraf. Han kunde han tilgive; og endnu samme nat udsteder han en ordre, som lyder paa, at Masjenbach skal løslades. Det var nu ti aar, siden obersten var bleven indespærret i Glax i Schlesen; hele den tid havde han gjort alt muligt for at faa sin frihed tilbage; men det havde alt været forgæves. Da træffer han i en opbyggelsesbog paa en fortælling om en mærkelig bønshørelse, og den tanke slaar ham, at han endnu ikke har bedt til den herrers Herre om befrielse. Han falder straks paa knæ og beber inderlig til Gud, sin Forløser. Og — den næste dag faar kommandanten for fængslingen kongens ordre om ufortøvet at frigive obersten. Her sandedes det ord: „Før de raaber, vil jeg svare;“ thi fra Berlin til Glax regner man over 100 mil, og telegraf og jernbane var dengang endnu ikke i brug. Kongens ord var altsaa udført, før bønnen var opsendt.

— „Alle Guds forjættelser er i Kristus ja og amen.“ Det vil sige: I Kristus bliver alle Guds forjættelser opfyldte; i ham har vi vor værdighed til og vort pant paa bønshørelse.

— Pastor Krummacher skriver: Jeg mindes en liden fortælling, som jeg for dens herlige enfoldsskyld ikke kan fortie. Moderen til en liden fireaarig pige havde i nogen tid ligget syg og var døden nær. Bøgerne havde opgivet haabet om hendes helbredelse. Da den lille hørte dette, ilede hun ind i værelset ved siden af det, hvor moderen laa syg. Her faldt hun paa knæ og udbrød: „Kære Herre Jesus, gjør dog min moder frisk igjen!“ Og til denne korte bøn faldte hun saa ligesom paa Herrens begne og derfor med saa dybt stemme, som hun formaaede: „Ja, mit kære barn det vil jeg gjøre.“ Dette var den lille piges tillidsfulde amen. Glad reiste hun sig op, sprang ind til moderen, gik hen til hendes seng og sagde: „Moder, du bliver rask igjen.“ Og moderen fik virkelig sin helbred tilbage og lever den dag idag.

## Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

25. Lesson.

AMEN. I.

Why we can close our prayer with "Amen."

*ABC Class:* Luke 11, 9: Jesus says: Ask, and it shall be given you!

*Catechism Class:* Same as above, and Luther's Explanation of the word "Amen."

*Explanation Class:* Same as above, Ps. 27, 8: When Thou saidst, Seek ye my face! my heart said unto Thee, Thy face, Lord, will I seek. — and 2 Cor. 1, 20: All the promises of God in him are yea, and in him Amen.

### SUGGESTIONS.

*Amen.*

(The woman of Canaan, B. H. 80; The centurion, Matth. 8, 5-13).

— Luther says: "As your Amen is, so has been your prayer."

— The word "Amen" means "truth." In the Old Testament it is given as the very name of God, and in the New Testament as the very name of Christ. In the Gospel of St. John alone, no less than twenty-five times Christ introduces his deepest sayings with "Amen, Amen"—translated in our version, "Verily, verily—I say unto you."

— The "Amen" at the close of the Lord's Prayer is expression both of faith and praise. 1. Of praise, as signifying "so it is!" that is, "These things are indeed true of thee, O Father;" and 2. of faith, as signifying "so be it!" or so shall it be!" that is, "This I trust, that thou wilt do of thy mercy for Christ's sake, and therefore I say 'Amen', so be it!"

— When Cyprian was doomed to death by decapitation with the sword, he deemed it sufficient to express his glad submission to the will of God by breathing forth the one word "Amen."

— Prayer is not only a kind of exercise for strengthening ourselves, but something to be answered. Jesus bids us "ask." Imagine a child asking for some favor, or for the relief of some want, and standing hour after hour, repeating his requests, only to be told by the father: "Go on asking, my child; it does you much good to ask. The longer you ask, the more good it will do you. Do not expect to receive anything, however, as the principal benefit of asking is that, by and by, you will not want anything, and will cease to make any request?"

— A poor woman had been made a widow by the war. In mid-winter time she heard that

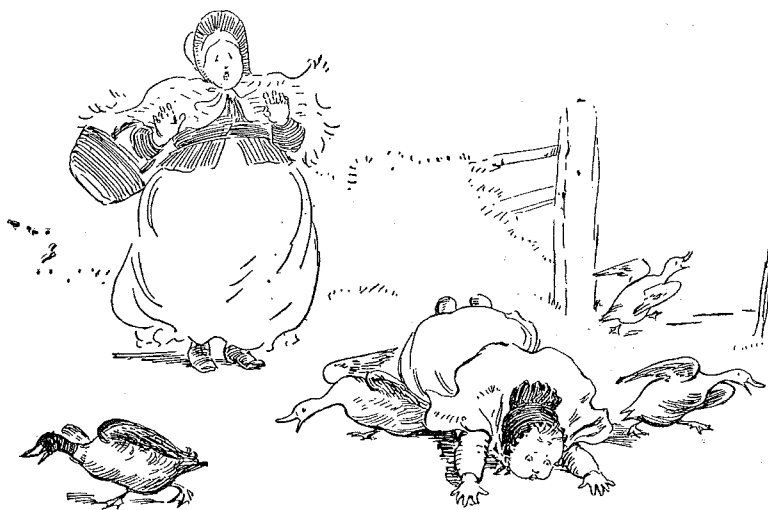
her husband had been cut down. She had two little children, and she did not know what would become of her; her health was not good, she had no money. A few days after, the landlord came around for his rent. When she told him her husband was dead, and she could not pay her rent, he said, with an oath, that he would not have any one in his house who could not pay. After he had gone she threw herself in a chair and wept. Then her little girl came to her and said, "Mama, does not God answer prayer?" "Yes, my child." And the girl wanted to put in practice what she had heard her mother preach to her, so she said, "Then won't he take care of us if I ask him?" "I suppose he will." "Then may I go and ask him to take care of us?" "Yes, child, you may if you want to." The little girl went into the next room; the door to it was a little open, so that the mother could see her. She put up her hands, and her curls lay back from her face, and she said, "Oh, Father! you came and took away my dear papa; he was killed in the war; my mamma has no money to pay the landlord her rent, and he is going to turn us out. We will sit on the door-step and catch cold and die unless you lend us a little house to live in." Then she went to her mother and said, "Jesus will take care of us, because I have asked him." And God hears prayer. In a few days they were provided with a house and taken care of.

— A young man, the son of an English minister, residing in South America, went to spend his birthday as a holiday, when the thought came to him, "My mother will be spending this day at home in prayer for me." He returned to his room, and began to pray to God for the salvation of his own soul, finding a speedy answer. The next day he mailed a letter to his mother, saying, "Mother, the great question is settled, and I am a Christian." Shortly afterward he received a letter from his mother, saying, "My son, the great question is settled, and you are to be a Christian and a minister of the Gospel." The two letters passed each other in mid-ocean. That son is to-day a zealous missionary.

— A company of Covenanters, persecuted for their faith, had been pursued by their enemies until their strength was exhausted. Reaching a little hill which separated them from their pursuers, their leader said, "Let us pray here; for if the Lord hear not our prayer and deliver us, we are dead men." He then prayed, "Twine them about the hill, dear Lord, and cast the lap of thy cloak over our old Saunders and these poor things!" Before he had done speaking, a mist rose up about the hill, and wrapped the devoted little band about like the very cloak of the Lord he had prayed for. In vain their enemies sought to find them. God hears prayer.



De har glemt at lukke grinden.



Sillemor, som skulde jage ænderne hjem igjen.



„Naar syndere lotte dig, da samtyt ikke.“

## Den gamle raringen.



(Fortsættelse.)

Karlét skyndte sig hen for at hjælpe hende op, og det viste sig da, at den stakkars lille pige havde stødt sig ikke saa lidet; hun blødte næseblod, havde skrubbet en af hænderne temmelig stygt og havde saa ondt i den venstre fod, at hun ikke var istand til at staa paa den.

„D, jeg har saa ondt i foden!“ klagede hun.

Noget skridt fra det sted, hvor Ella var faldt overende, holdt en del gutter paa at lege soldat. Da en af dem saa, hvad der var hendt, styrtede han ind i nærmeste hus og kom straks efter ud igjen sammen med sin mor.

„Det er lille Ella, mama“, sagde han ivrig og pegte paa den lille pige. „Hun er faldt overende og har stødt foden sin. Du maa hjælpe hende stakkars!“

Den lille soldat var ingen anden end Georg Terrason. Hans mor skyndte sig straks hen til Ella og Karlét aandede lettere, da han fik se hende. Han havde netop forsøgt at tage Ella i sine arme, men det faldt ikke saa let for ham, da han i den ene haand havde sine vindmøller, og heller ikke Ella var længere saa let, som da han hin aften fandt hende udenfor sin dør og bar hende opigjennem trapperne. Fru Terrason betænkte sig ikke længe paa, hvad hun skulde gjøre; hun brydte sig ikke om de forbigaaendes forundrede blikke, men tog den lille i sine arme og sagde til Karlét:

„Kom og bliv med ind til os, saa skal jeg se efter, om Ella har stødt sig noget farligt. Her paa gaden gaar det ikke an.“

Hun bar forsigtig barnet ind og satte sig med hende paa en stammel, mens Karlét og hendes fire børn blev staaende omkring hende. De betragtede forstrækket Ella, hvis ansigt var fortrukket af smerte. Den unge kone tog forsigtig sfo og strømper af det faarede ben og kom med et deltagende udbrud, da hun saa, hvor opsvulmet foden var blevet. Hun undersøgte den derpaa omhyggelig og kunde tilslut berolige den gamle:

„De behøver ikke at være ængstelig, far Karlét. Det er ikke farligt. Vi skal lægge kolde omslag paa, saa vil det snart blive

bedre. Pauline, gaa efter et fad med koldt vand. Og du lille maa ikke være bange; du vil snart blive lige god igjen — Saa, nu skal Pauline holde dig i haanden, mens jeg vasker dig. Se nu begynder allerede næseblødningen at holde op! Synes du ikke, at du ogsaa er bedre i foden nu? Har du vel saa ondt længere?“

Ella syntes, hun var blevet bedre, men var dog fremdeles ikke istand til at staa paa foden.

Fru Terrason tænkte sig om et øieblik.

„Kan De ikke lade barnet blive hos os?“ spurgte hun. „Naar jeg bruger kolde omslag flittig, tænker jeg, Ella er frisk igjen imorgen; men hun vil neppe have godt af at bruge foden nu straks, den kunde da komme til at hovne mere op og blive værre. Jeg lover, at jeg skal stille godt med hende.“

Husets børn jublede ved tanken paa, at Ella skulde blive hos dem.

„Jeg skal laane dig alle mine dukker!“ sagde en af børnene.

„Og jeg skal laane dig sabel og belte!“

„Og du skal saa lov til at bruge min gaffel og kniv, naar du skal spise!“

„Og sidde paa min stol!“ sagde den fjerde.

Alle vilde de gjerne vise sig elskværdig mod lille Ella, og far Karlét vendte sig rørt mod fru Terrason, som endnu holdt paa at stille med Ella, og sagde:

„J er altfor snildt mod min stakkars lille pige. Men det er vist faa, at hun kan have ondt af at gaa paa det syge ben, og jeg vilde ikke orke at bære hende helt hjem — Men bare det ikke skaffer eder for meget bryderi —“

„Hav ingen beklæmninger i saa henfæende. Tænk, om Ella blev ordentlig syg for Dem. Selv kunde De umulig pleie hende; De vilde komme til at maatte bringe hende paa et sygehus og længe være stilt fra hende.“

„Ja, det er altfor snildt af Dem, kjære frue, at De vil have Ella hos Dem. Den gode Gud vil gjengælde Dem for Deres kjærlighed. Jeg er en fattig mand og kan ikke gjengælde Dem, hvad De gjør for os. — Vil du blive hos den snilde dame, min lille pige?“ spurgte Karlét. „Imorgen skal jeg komme og hente dig, og da haaber jeg, at du er frisk igjen.“

## 17. kapitel.

## Føderuvor.

Fru Terrason maatte ud i kjøkkenet og stille med middagsmaden og satte derfor Ella i Pauls lille lænestol. Barnets fod blev lagt paa en pude og omtullet med vaade klude, som af og til blev dyppede i koldt vand. Ella kom ikke med nogen indvendinger, men var svært træt og syntes derfor, at det var deilig at kunne faa hvile sig i den gode stol. Alt omkring syntes hende ligesom en drøm, og med et lykkeligt smil betragtede hun husets børn, som gjorde alt for at underholde hende; de kom for at vise frem baade sine bøger og sit legetøj og spurgte stadig, om hun havde ondt. Hvor lykkelig lille Ella var! Og dog var der noget, som fyldte hende med uro og skræk, og det var tanken paa den lille pige, som hun havde kastet stenen efter. „Tænk, om stenen alligevel havde truffet!“ sukket hun, „jeg gad vide, om fru Terrason vilde have været saa god mod mig, hvis hun havde vidst, hvad jeg havde gjort.“

Det blev middag. Hr. Terrason kom hjem og blev med jubel modtaget af sine kjære. Den unge frue fortalte med nogle ord om den lille gæst, som de havde faaet, og børnene var saa ivrig for, at faderen skulde faa vide alt, at de snakkede i munden paa hverandre, saa faderen tilslut ikke kunde forstaa et ord af alt, hvad de sagde. Til sidst gik han ind og hilste venlig paa Ella, og saa satte hele familien sig tilbords; alene lille Ella maatte blive paa sin plads; men Paul og Georg satte et lidet bord foran hende, og Pauline dækkede op med en hvid serviet og gaffel, kniv, ske og glas, ja hun fik endog en egen liden karaffel med vand foran sig. Under maaltidet var de smaa stadig henne hos hende; moderen maatte smile ved at se, hvorledes de kappedes om at tjene hende. En prinsesse kunde ikke have mere opmærksomme tjenere end Karléts stakkars lille pleiedatter. For første gang i sit liv spiste Ella her slytetøj; det var noget, som heller ikke hver dag kom paa Terrasons bord, men som idag var sat frem i anledning af deres lille gæst.

„Jeg skulde ønske, at Ella stødte foden hver dag!“ sagde den lille Paul med straalende øjne, da han opdagede det deilige slytetøj.

Hans søffende lo, men moderen forklarede, sin lille gut, at det ikke var pent at snakke saa, og mindede om, hvilke smertér Ella havde haft, og Paul maatte tilstaa, at han ikke havde ment det saaledes.

Da de havde spist, vilde faderen se paa børnenes sribebøger og haandarbejde. De var idag ikke paa skolen, da det var fridag; men de største af dem pleiede hver dag at være paa skole — selvsølgelig ikke paa den, hvor Ella havde været.

„Du er et flinkt barn!“ sagde faderen, da han havde seet paa Paulines arbejde og strøg sin haand kjærlig henad hendes mørke haar. „Du vil blive en flink husmor med tiden; thi du er ligesaa flink til at strikke og sy som til at scribe. Jeg glæder mig til at kunne benytte de deilige strømper, som du har strikket til mig; naar jeg har dem paa, kommer jeg umulig til at faa min lille pige ud af tankerne.“

De sidste ord gav Ella atter noget at tænke paa. Hun maatte indrømme for sig selv, at far Karlét sikkert vilde blive ligesaa glad, om hans lille Ella kunde strikke et par strømper til ham. Først nu angrede hun, at hun havde vist saa liden iver og interesse, dengang madam Peters havde villet lære hende at strikke, og hvis den gamle kone i dette øieblik havde forstaaet for lille Ella, at de skulde have en strikketime, vilde hun sikkerlig have faaet en flittig og ivrig elev. Men det gunstige øieblik blev ubenyttet; Ella tænkte snart kun paa, hvilke store ben far Karlét havde, og hvor store derfor hans strømper maatte være, og dette berøvede hende betydelig lysten til arbeidet.

„Jeg kan det nu engang ikke; det er for vanskeligt for mig“, sagde hun ærgerlig til sig selv; men alligevel syntes hun, det var ondt at se paa, hvor langt anderledes flinke disse børn var end hende.

Til sidst maatte Ella sige godnat til sine smaa venner; hun skulde lægge sig. Fru Terrason hjalp hende selv at faa klæderne af og løste hende op i den lille bløde seng, som hun havde gjort istand til hende i et lidet sideværelse. Derpaa gik fruén ind igjen til sine børn, men lod døren staa halvaaben, saa Ella kunde høre hvad der blev talt derinde.

(Fortsættes.)



## Ustkikkelige gutter.

(Med Billeder.)

**H**er var virkelig uskikkelige — det er sikkert. Det var 1ste pinsedags formiddag, og det havde vel ikke været mere end rimeligt, at saa store gutter var gaaet i kirke. Sørgens mor var en from kvinde og vilde saa gjerne have gutten sin med; men hun havde bare faaet et tvært svar, da hun havde spurgt ham derom. Det bedrøvede hende; men endnu mere bedrøvet vilde hun være blevet, hvis hun havde vidst, hvilke gale streger hendes gut var med paa.

Han og Inge Larsen havde taget plads oppe paa et høit plantegjærde, hvor de sad og saa paa folk, som gik forbi. Gudstjenesten i kirken var allerede begyndt, og der var ikke andre at se i gaden end en og anden, som var sent ude. Nu vovede derfor ogsaa Sorgen og Inge at begynde sine streger. De tog begge frem af sine lommer hver sit glasrør og begyndte at blæse erner paa de forbigaaende, naar de troede uden fare at kunne gjøre det. Og naar saa vedkommende vendte sig om for at se, hvorfra ernerne kom, sad de der med de uskyldigste miner af verden og saa til en anden kant, som om de ikke havde seet noget til det hele. Og i værste fald kunde de forsvinde bag det høie plantegjærde, før nogen fik fat i dem.

Se der kom fru Jensen, ingeniør Jensens kone gaaende. Det var en overmaade snild og tæfkelig dame, som alle syntes godt om; men det brydde gutterne sig ikke om. De vidste heller ikke, at grunden, hvorfor hun kom saa sent til kirken, var, at hun havde været indom en fattig syg kone paa veien. Kæppe var hun kommet forbi, før de to gutter lige efter hinanden sendte hver sin ladning med erner lige i kinden paa hende og derpaa styrkede nedaf plantegjærdet paa den anden side; thi de havde denne gang truffet mere end almindelig godt.

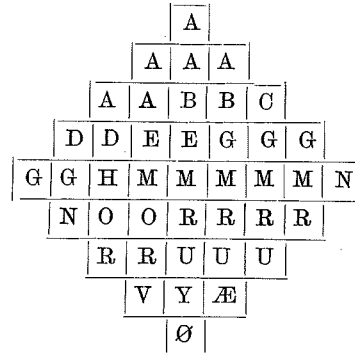
Men hverken Sorgen eller Inge havde lagt merke til, at der havde staaet en stikkelig lige bag plantegjærdet og seet paa dem. Det var doktor Olsen, og de vidste, at han var en mand, som ikke var at spøge med.

Da de hoppede ned, kom de næsten lige i armene paa ham. Han kneb dem i ørene, saa de streg høit.

„Det var rigtig godt, jeg fik fat i eder, I unge gavtyve!“ brummede han, og kneb dem endnu haardere i øret, saa de atter maatte strige.

Doktoren vidste, at det ikke var første gang, disse gutter drev sine uskikkelige streger. Han havde før paa afstand staaet og seet paa dem. Nu havde han da faaet floen i dem, og han lovede sig selv, at de ikke skulde slippe saa let fra det. Han boede i samme hus som skolebestyreren og besluttede sig derfor til at tale med ham om sagen, og denne tog det meget alvorlig. Det var ikke ofte, spanskrøret blev benyttet der paa skolen; men denne gang maatte det frem. I hele klassens overvær fik begge de to uskikkelige gutter en meget alvorlig afstraffelse. Bestyreren sagde, at han syntes, det var en skam for hele skolen, at nogen af dens elever skulde opføre sig saa. Og tænkt at benytte 1ste pinsedags formiddag til saadant!

### Diamantgaade.



Ved at sætte bogstaverne i den rette orden faaes: 1. En ø i det britiske rige. 2. En thff ø. 3. En by i Spanien. 4. En by i Tyskland. 5. Ligeledes en thff by. 6. En elv i Norge. 7. En dansk ø. Den lodrette og vandrette midtsinje lyder ens.

Giler S. Krog.